

I.

Berenàvem fruita i fuet quatre austríacs i jo al pis d'un d'ells a Barcelona mentre m'explicaven que no trobaven en aquesta ciutat ni, de fet, en cap ciutat mediterrània, el sentiment d'Europa. “És diferent.”, deien, “La gent no sembla sentir-se europea de la mateixa manera que ens hi sentim a Àustria o a Alemanya. No hi ha aquí la consciència de la condició europea.”

II.

Cap ciutat italiana serà grisa: el cel cremat de sol i estiu llueix sobre el mediterrani eclipsant els murs que, tenyits de cendres com són, passarem de llarg, mantindrem lluny, amagats, darrere parets pintades de vida a les cases de ciutats laberíntiques.

Ningú netejarà la pàtina del temps que rellisca i encara no s'eixuga i podrem resseguir-ne el rastre, refer el camí, mentre ens estira quan avança des de totes direccions cap a les arrels per alimentar allò que creix, verd i fort, per sobre el gris.

III.

Després de pintar escenes urbanes durant un any, Canaletto va abandonar Roma per tornar a Venècia on demostraria el seu domini de la representació pictòrica i fidel de les humitats.